

« Toon mij de weg die ik moet nemen.
Op U richt ik mijn leven. »

Ps. 143

✠
BID VOOR DE ZIEL VAN
DE HEER
Jozef HAEGEMAN
Ere Drukker - Uitgever

Geboren te Zottegem op 1 september 1885
en er godvruchtig overleden op 7 november 1981.
Gesterkt door het Heilig Sacrament van de Zieken
en de Pauselijke Zegen.

Mijnheer Jozef was een man om van te houden,
recht voor de vuist, met klare ideeën, een man uit
één stuk, sterk kerkgezind, Vlaming, idealist. Je
wist wat je eraan had.

Het is bijna niet te begrijpen hoe mijnheer Jozef
tot op zeer hoge ouderdom zich als patriarch deed
beluisteren : hij wist wat hij wilde. Zijn enige am-
bitie was nog honderd jaar te mogen worden om
zo nog een laatste maal er te kunnen van genie-
ten dat de mensen toch zoveel van hem hielden.
Dat heeft niet mogen zijn.

Iedereen zal wel het portret van mijnheer Jozef
in zich levendig blijven bewaren. De man die tot
op de laatste dag dat hij het kon, als voorzitter
van de kerkfabriek, in de vroegmis en de zondag-
avondmis immer met de schaal rondging, steeds
stipt een kwartier voor tijd en een dankjewel voor
iedere gever.

Mijnheer Jozef leek een zoeaaf, trouw aan de
pau van Rome. Toch had hij moeite om de ver-
nieuwing in de liturgie te accepteren. Hij droom-
de van lof en processie en van de negen dins-
dagen met missen aan het St.-Antoniusaltaar en
in Knutsegem.

Hij was de man met de kleine attenties maar
met duidelijk respect voor de hiërarchie. Als ere
kommandant bij de vrijwillige brandweer bleef hij
tot op zeer hoge ouderdom in contact met de
mannen - met zijn spekken tegen het roken.

Franciscaans van inborst droeg hij steeds de

franciskaanse koord, maar bleef de gulle gastheer
die graag een bisschop aan tafel had of priesters
of kloosterlingen. Denk maar terug aan de Sint-
Antoniusfeesten of de Vormselfeesten waar hij als
peter de tafel vereerde met aloude Vlaamse lie-
deren. Zijn leven was de kerk - de parochie !

Zelfs als beginnend uitgever van de « Zondags-
bode », later van « De Beiaard » beoogde hij de
katolieke gedachte en Zottegem als parochie te
stimuleren. Zo dacht hij al in 1917 aan een turn-
maatschappij : « Elkels worden Bomen » werd ge-
sticht. Zo hield hij tot het laatst van de bolders
« Moed en Volharding » en bleef er voorzitter van.
Hij voelde zich verantwoordelijk voor het voort-
bestaan van het katoliek muziek, zo zetelde hij in
het bestuur van de Katolieke Kring en stapte hij
steeds op in elke optocht van de vrijwillige brand-
weer; hij was fier op de St.-Barbaraviering met
haar processie en feesten.

Als voorzitter van het St.-Vincentiusgenootschap
ging zijn aandacht naar de minbegoeden. Als
vriend van de natuur had hij zijn bloemenhof en
daar uitgenodigd worden was een blijk van hoog-
ste waardering en vriendschap, alsook het mogen
inkijken van een enige postzegelverzameling.

Mijnheer Jozef leefde in vrede met zichzelf -
dat is misschien het geheim dat onthult hoe hij,
hoogbejaard, bekwam wat hij wilde. Hij leefde in
vrede met zichzelf omdat hij dacht met alles wat
hij deed, God te dienen.

Ten slotte muntte hij uit door zijn grote liefde
voor Sint-Antonius. De kapel in Knutsegem-Strijpen
met haar monumentaal altaar, een echt kunstwerk,
is er een bewijs van.

Vooral een woord van dank aan allen, bijzonder
aan Mariette voor de jarenlange oppas, geduld en
verzorging zolang als 't kon.

Mijn dierbare zuster, mijn petekind, heb dank
voor wat je voor mij deed. Denk veel aan mij bij
de Heer, vooral tijdens het H. Misoffer dat je zo
graag bijwoont.

Mijn dierbare nichten en neven, tot weerziens in
de hemel.

H. Antonius van Padua, bid voor ons !